

A kapcsolatépítések nyara – két találkozó, 2009

Az elmúlt mozgalmas nyár különös eseményeinek legfélejtetlenebb részéről írok. Telefonhívást kaptam: „Jössz Debrecenbe? – minek, kérdem – hát az ALF-on van közzétéve, hogy találkozó lesz”. No, én nemigen értek a számítógépen lévő levelek felkutatásához, gyors segítségkérés a kolléganőktől. A fő kérdés: ebben a melegben hogyan jut el Kalán néni Debrecenbe? Nehezen, több átszállással. Nem részletem, de hajnali 3.40-kor útra keltem, 9.40-kor már Debrecenben is voltam, ott volt némi galiba történt: a buszpályaudvarról át kellett gyalogolnom a vasúti pályaudvarra. Mondták, akik értem jöttek: csak 15 perc. De nem az én 72 éves lábaimmal, gondoltam. A végén csak eljutottam az állomásra, majd onnan tovább.

Vekeri-tó

Csodálatos helyre érkeztünk, a Vekeri-tóhoz. A találkozást szervező *Béres Marcsiék* fogadtak. Fáradt voltam, de ahogy láttam az egyre sűrűbben érkezőket, rájöttem, nekem most nincs időm a fáradtságra.. Az autókból gyerekágyak, babakocsik kerültek elő, meg a csecsemőkorú, kis bölcsődés és óvodáskorú gyermekek, szüleikkel. Szinte pillanatok alatt úgy tűnt, örök idők óta ismeri itt mindenki egymást, hiába ez az első személyes találkozás. Nem volt „én gyerekek – te gyerekek”, csak újságolás: „nézd meg, én így szoktam etetni, így pihen; fölébresztheted, mert egész nap foglalkozhatsz vele”.

A babák ketten is elfértek egy járókában, a szülők vég nélkül mondták megélt kudarcaikat. Orvos, gyógyszer, hivatali események, mosoly nélküli közömbös ügyintézők, örület az a sok paragrafus, papírhalmoz. Szóval távolból szemléltem és nem hittem a szememnek, a fülemnek. Elgondolkodtam rajta, talán megérne egy misét, ha teljes valóságában néhány döntéshozó személy is itt lenne, esetleg másként látná a világunkat. Igen, ez a mi világunk, a Marcsi, a férje, családtagjai példaértékű kezdeményezése a legnagyobb elismerést és köszönetet érdemli. 47 fő volt jelen.

Késő délután a búcsúzásoknál ezt hallottam: „Mikor, hol találkozunk? – folytatni kell! – meg majd az értesítés”. Igen fáradtan, éjjel egykor már Csorváson is voltam, de megérte. Köszönet mindenkinek!

Balatonszárszó

Megérkezett az értesítés a következő találkozó helyével, idejével: Balatonszárszó. No, ez már komolyabb tervezést igényel és nem egynapos az út: Csorvás mégis csak Békés megyében található. Felkelés hajnal 3-kor és akkor már aznap délután 3-kor ott is vagyok! De megoldódott: segített a család. Elindultam a hajnali járással, és Révfülöpön voltam délután 4-kor, ahol az unokáim vártak.

Másnap ugyancsak korai felkelés. *Attila* unokám a fő szervező, irány a komp. Szárszóra érve igen egyszerűen megtaláltuk a helyet. Egy csodálatos fűzfa a lenyúló ágaival védőernyőként biztosította az árnyékot. Marcsi és férje az előkészületeken rég túl voltak: szék, pad, pléd, asztal, napernyő, matrac – talán nagyság és létszám szerint szinte mindenkit a saját helye várta. No, érkeztek is a szülők. Tessék végiggondolni – a Vekeri-tavi beszámolómnál nem soroltam fel, de most megpróbálom – honnan is jöttek a családok: Budapest, Debrecen, Nyíregyháza, Miskolc, Gyöngyös, Tihany, Marcali, Anglia, Csorvás és a balatoni nyaralását töltő hat család – összesen 75 fő.

Ez szinte hihetetlen. Felszabadult társalgás, fürdés, pancsolás. Amikor a szülő megy fürdeni, a másik szülő ügyel két-három gyermekre is. Cserélődnek a programok, futkározás, vidámság, kikapcsolódás. Önfeledt viccelődés és fürdés. Természetesen ismét a már újabb tapasztalatok

átadása. Örömmel vettem részt a társalgásban. Talán a panaszos hangvétel itt már nem is volt érzékelhető. Az érkezéskor, ahogyan a Marcsi fogadott mindenkit, az arcokról le lehetett olvasni: Jó helyre jöttünk, végre lesz egy jó napunk! Igen, így volt, jó napunk volt.

Csak elismerés illeti Marcsi kezdeményezését, összehozta azokat az embereket, akiknek a jó szó és a „nem vagyok egyedül” érzése a legfontosabb. Nem igazán tudnám elmondani, ki is ez a Marcsi – egyszerűen a szó nemes értelmében „ember”, tiszta szívű, jobbító szándékú, aki családjával együtt minden elismerést és köszönetet megérdemel.

Mi, csorvásiak, is csatlakozunk gyakorlati szervezéssel kezdeményezéséhez. Fontosnak és hiánypótló kapcsolatépítési lehetőségnek tartjuk. A csoda az volt számomra, hogy nem a nagy célt szolgáló szavak/mondatok domináltak, hanem *ember emberhez szólt* a maga módján. Köszönöm.

*

Nálunk is jelentkezhetnek az érdeklődő szülők. Értesítjük őket a következő találkozóról.
Címünk: Kalán Néni Kuckója, 5920 Csorvás, Rákóczi u. 8., (06 66) 258 404, (06 30) 982 6686; e-mail: kalanneni@invitel.hu.

Kalán néni (Paksi Pálné)

Mindig csináltam, szerveztem, bonyolítottam valamit

Csak aki már próbálta, az tudja, milyen nehéz „mozgósítani” az embereket. Hogy adott időpontra, egy adott helyen összejúljenek, és ha már ott vannak, jól is érezzék magukat. Béres Mária-nak, Marcsinak ez sikerült. Ráadásul úgy, hogy akiket meghívott, azokat személyesen nem is ismerte. Csak email-címek voltak, levelek voltak, arcok nélkül.

Az egész azzal kezdődött, hogy Marcsi osztályába autista tanulók kerültek. Aztán folytatódott azzal, hogy cikket írt az Esőemberbe 2008. márciusában *Tegyük könnyebbé a tanulást Montessori módszerével* címmel. Ebben bemutatta, hogy iskolájában, a debreceni EGYMI-ben, hogyan használja fel az olasz *Maria Montessori* pedagógiai módszerét..

Mária feliratkozott az Alfra is, az autista gyermekeket nevelő szülők listájára, melynek aktív tagja lett. Ebből ugyan nem következne az a Debrecen melletti Vekeri-tó mellé szervezett találkozó, amire Marcsi két helyről hívta a családokat: az Alfról és a down-szindrómás gyerekek szüleinek levelező fórumáról. Gondolta, egy-két ember elmegy a közelben lakók közül. Negyvenöten voltak.

Ezen felbuzdulva következett a második találkozó Balatonszárszón, ahol Marcsiék nyaralója van. Itt már hetvenöten voltak. Marcsi már most tervezi a jövő évi bográcsosós szárszói találkozót. Hogy mindez hogy sikerült, hogy ennek mi a titka, azt megpróbáltam megtudni tőle természetesen e-mailben.

– Szögezzük le, tudsz embereket mozgósítani, magad mögé állítani. Mikor derült ez ki rólad? Nem tudom. Szeretek segíteni az embereken, sok esetben magamra vállalom a problémájuk megoldását. Amikor az Alfon vagy a down-szindrómásoknál olvasom az elkeseredett szülők leveleit, ha van hozzáfűzni valóm, esetleg ötletem, akkor válaszolok. Az első levelém megjelenése után többen megkerestek, magán levélben válaszoltam, mert tudtam: hogy kell és érdemes a szülők problémáira odafigyelni. Talán így kezdődött a listás kapcsolatépítemem, így ismertek meg mindkét lista tagjai. Ennek körülbelül két éve. Előtte se voltam az az „elülök magamnak” típus. Mindig csináltam, szerveztem, bonyolítottam valamit, amivel úgy

gondoltam, a rám bízott gyermekek életét jobbra, elfogadhatóbbá tehetem. Szóval az életem elég mozgalmas, de nyugodt.

– *Ha már a technikánál tartunk, tényleg: mi kell ahhoz, hogy a ennyi ember megmozduljon. Először a Vekeri-tó, aztán Szárszó, végül az augusztus 20-án a debreceni Virágkarnevál.*

– Húúú! Szerintem csupán alázat, más emberek tisztelete, megbecsülése, kérésük, gondjuk meghallgatása. Azt hiszem, az odafigyelés ma nagyon hiányzik az embereknek. Ha viszont tőlem segítséget kért valaki, vagy csak úgy levelet írt, soha nem hagytam válasz nélkül, és még aznap próbáltam válaszolni, hisz' tudtam, neki ez fontos.

– *Az első találkozóra még lehetne azt mondani, csak azért jöttök, „hogy arc legyen a névhez”, Másodszor miért jöhettek el? Készültél valamivel, hogy mivel is telik el a nap?*

– Úgy tudom, a szülők nagyon megfontolták, hogy elinduljanak-e, sokan ma is tartanak a kíváncsiskodó tekintetektől. Itt viszont egy kisebb csoportban csak *mi* voltunk, hasonló gyermekekkel, örömmel-bánatokkal, gondokkal, fájdalmakkal, problémákkal. Szerintem nagy segítség, ha egymást megismerhetik, mert erőt merítenek egymásból.

Az elsőre eljöttek, mert kíváncsiak voltak, s mivel küldtem előre fotókat a helyszínről, tudták, hova jönnek. Kerestem szponzorokat, így kaptunk húst, pogácsát, kenyeret, üdítőket.

Bográcsoltunk, grilleztünk, szalonnát sütöttünk. Nagyon jó hangulatban telt el a nap, és ennek hangot is adtak a levelezőlistákon. Gondolom, ennek hatására keltek többen útra a balatoni összejövetelre. Programmal egyik találkozóra sem készültem, ha csak a bográcsolás, grillezés nem számít annak. Fontosabbnak tartottam a kötetlen beszélgetéseket, a felszabadult nevetést, amiben nem is volt hiány.

– *Máskor is csináltál ilyen megmozdulásokat?*

– Ilyet még nem szerveztem, pedig úgy látom, lenne rá igény. Ezt főiskolai tétel szinten is tudjuk, hogy szervezni kell/kellene szülő–pedagógus kerekasztal találkozókat.

– *Azért az más. Te itt nem pedagógusi minőségemben voltál jelen, még akkor sem, ha olykor-olykor adsz is tanácsot.*

– Az osztályomban járó gyermekek szüleivel is jó a kapcsolatom, de más jellegű. Minden esetben van alkalmuk velem találkozni, beszélgetni, mert nagyon sok időt töltök az iskolában. Ez a találkozó viszont így szerencsésebb, hiszen mint független szakember találkozom a szülőkkel, mert megérint, érdekkel a problémájuk. És ők ezt megérik, hálásak érte. Örülök, ha boldogok, ha felszabadultak, és tudnak örülni, nevetni. Nekem több nem is kell.

Innen kívülről úgy látszik, mintha csupa siker kísérné a pályádat. Kudarcok voltak?

– Ezt igazán csak az tudja, aki a harmincéves pedagógusi pályafutása alatt kapott hideget-meget! Mert, mint tudjuk, nem minden esetben jó, ha valaki mást akar, máshogy gondolkodik, mint a többi. Pedig szerintem mindenki érzi, hogy „valami nem stimmel” ebben a mai világban. Erről egy *Abraham-Hicks* idézet jut eszembe: „*Ha azt szeretnéd, hogy a dolgok valóban megváltozzanak, más gondolatokra van szükséged.*”

Béres Mária – Ferenczy Ágnes